

Stemmen in het duister

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

<i>Het geheugenspel</i>	In de Frieda Klein-reeks:
<i>Het veilige huis</i>	<i>Blauwe maandag</i>
<i>Bezeten van mij</i>	<i>Dinsdag is voorbij</i>
<i>Onderhuids</i>	<i>Wachten op woensdag</i>
<i>De rode kamer</i>	<i>Donderdagskinderen</i>
<i>De bewoonde wereld</i>	<i>Denken aan vrijdag</i>
<i>Verlies</i>	<i>Als het zaterdag wordt</i>
<i>De mensen die weggingen</i>	<i>Zondagochtend breekt aan</i>
<i>De verborgen glimlach</i>	<i>De dag van de doden</i>
<i>Vang me als ik val</i>	
<i>Verloren</i>	
<i>Tot het voorbij is</i>	
<i>Wat te doen als iemand sterft</i>	
<i>Medeplichtig</i>	
<i>Huis vol leugens</i>	
<i>In hechtenis</i>	
<i>Wie niet horen wil</i>	
<i>De gunst</i>	
<i>Heeft iemand Charlotte</i>	
<i>Salter gezien?</i>	

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nicci French

Stemmen in het duister

Vertaald uit het Engels door
Lidwien Biekmann en Koos Mebius

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6163 0 (paperback)

ISBN 978 90 263 6641 3 (gebonden)

© 2024 Nicci French

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Lidwien Biekmann en Koos Mebius

Oorspronkelijke titel *Voices in the Dark*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Silas Manhood (trap) en

Unsplash (achtergrond)

Foto auteur © Johnny Ring Photography

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL EEN

1

De reis naar het duister begon met de verhuizing, hoewel die verhuizing voor Nancy North meer voelde als een einde. De puinhopen van het verleden lagen achter haar en ze kon niet in de toekomst kijken, kon zich niet indenken wat er in het verschiep lag.

‘We komen wel weer terug,’ zei ze beslist. Ze was bezig glazen in krantenpapier te wikkelen en in een grote verhuisdoos in te pakken.

Felix glimlachte naar haar. ‘Tuurlijk,’ zei hij.

‘Binnenkort.’

‘Binnenkort,’ stemde hij in, maar Nancy wist dat hij dat alleen maar zei om haar gerust te stellen.

Hij plakte zijn verhuisdoos dicht en schreef met een stift iets op het label. Nancy sloeg hem gade. Zij pakte haastig en slordig in, maar hij werkte kalm en systematisch.

Ze verhuisden van het appartement waar ze zo heerlijk woonde naar een kleinere en goedkopere woning die ze nog niet eens had gezien; ze gingen van het deel van Oost-Londen waar ze elke winkel en elke straat kende naar een wijk waar ze zelfs nog nooit was geweest. Ze had op de plattegrond opgezocht waar het was. West-Londen: alsof ze naar een andere wereld gingen.

‘Hoe is die buurt nou eigenlijk, Harlesden?’

Felix kwam overeind en streek zijn blonde haar naar achteren.

Hij zag er moe uit. Dat kwam door haar, dacht Nancy. Ze voelde zich schuldig: het kwam allemaal door haar, en toch had hij niet één keer geklaagd.

‘Heel interessant,’ antwoordde hij. ‘En divers. Ik denk dat je het er wel leuk gaat vinden.’

Interessant en divers klonk als iets uit een reisgidsje. En ze hoorde iets zorgelijks, iets smekends in zijn stem. Ze liep door de kamer en omhelsde hem.

‘We moeten het gewoon zien als een soort avontuur. Tot we hebben bedacht wat we daarna gaan doen.’

Een avontuur. Als ze erover nadacht – en dat probeerde ze heel erg niet te doen – leek het meer op een mislukking, een vernederende aftocht. Elf maanden geleden had ze een klein restaurant geopend in Stoke Newington, waarmee de droom die ze al sinds haar tienerjaren had was uitgekomen. Ze had er vanaf haar twintigste voor gespaard, had allerlei flutbaantjes gehad terwijl haar vrienden studeerden voor advocaat, docent, management consultant of wat dan ook, en maanden achtereen op reis waren, selfies postten op het strand of in de jungle. Tot ze eindelijk een lening had losgepeuterd bij de bank, met beangstigende voorwaarden, en op zoek was gegaan naar een geschikt pand, naar de juiste apparatuur, en naar een goede ober en barkeeper. Anderhalf jaar geleden, vlak voor haar tweeëndertigste verjaardag, had ze haar restaurant geopend. Ze had nog nooit zo hard gewerkt, zo intensief: ze begon ’s ochtends vroeg in de keuken, als andere mensen nog op één oor lagen, kwam ’s avonds laat thuis, en zelfs dan lag ze in bed te denken aan dingen die nog moesten gebeuren, dingen die beter hadden gekund. Het was alsof ze zowel boekhouder als kunstenaar was. Ze droomde zelfs over de menu’s. In die koortsachtig drukke maanden zag ze Felix bijna nooit, ze zag haar vrienden ook nauwelijks, behalve als die in haar restaurant kwamen eten. Ze nam nooit een vrije dag, ging niet op vakantie. Maar ze was wel gelukkig, als je volledig onderdompelen in het werk de definitie was van geluk. Ze was ook,

realiseerde ze zich nu het te laat was, bang geweest dat het allemaal te mooi was om waar te zijn, dat het zo niet kon blijven voortduren.

En dat kon het ook niet.

Vier maanden geleden, op een bloedhete zondagmiddag in juli, had ze frambozenijs staan draaien toen een stem haar influisterde: 'Het komt.'

Ze keek achterom. Er was verder niemand in de keuken.

Ze duwde een losgeraakte haarlok terug in haar haarnetje en ging verder.

'Het komt,' zei de stem weer; gemeen, dreigend. Ze kreeg er hartkloppingen van.

Toch was er echt niemand in de keuken. Misschien had ze in zichzelf gepraat. Dat deed ze wel vaker, dan gaf ze zichzelf instructies, of een tik op de vingers. 'Ga uit bad, Nancy North,' zei ze dan, of ze zei hardop waar ze haar sleutels neerlegde zodat ze dat niet zou vergeten. Ze praatte ook weleens in haar slaap. Dan maakte Felix haar voorzichtig wakker en zei dat ze het had uitgeschreeuwd, om hulp had geroepen.

Die sinistere stem in de keuken was het laatste wat ze zich kon herinneren. Alles wat daarna kwam gebeurde in een waas: geschreeuw en gegil, opdringerige blikken en priemende vingers, een overweldigend gevoel van doodsangst; ze moest zien weg te komen, maar ze kon zich nergens verstoppen, het was nergens veilig. Een paar beschamende dingen stonden haar nog bij. Ze had haar vriendin Bridie bij de arm gepakt en haar meegetrokken, weg van het gevaar, geschreeuwd dat ze moest rennen. Toen ze eindelijk hijgend bleven staan, had Bridie haar zó geschokt aangekeken dat Nancy zich op de grond had laten zakken en haar handen voor haar gezicht had geslagen. Het andere wat ze nog wist was dat Felix moest huilen, met zijn mond wijd open, er biggelden dikke tranen over zijn stoppelige wangen. Ze had hem nog nooit zien huilen, niet ervoor en sindsdien ook niet meer. Ze nam zich heilig voor dat ze hem nooit meer zo verdrietig zou maken.

Ze was in een psychiatrische kliniek opgenomen, kreeg medicijnen toegediend, werd toegesproken alsof ze een klein kind was, en werd gedwongen te eten. In die kliniek was ze elk besef van tijd kwijtgeraakt. Ze had geleerd om wat haar was overkomen te benoemen als een psychose, het gevolg van te hard werken, te hard en met een koortsachtige passie. De stemmen die ze hoorde waren een externalisatie: het zelf dat het zelf waarschuwde voor gevaar. Ze was gaan inzien dat ze diezelfde stemmen al vaker had gehoord, ook al hadden ze nooit zo agressief en dreigend geklonken.

Toen ze uit de kliniek was ontslagen, terugkeerde in een wereld waarin het licht te fel was en de lucht ongezond blauw leek, had ze bijna alles waar ze om gaf verloren: haar restaurantje waar ze zoveel van hield, verschillende vriendinnen, die ontzet en gegeneerd waren door hoe ze zich in die heftige weken had gedragen, haar zelfrespect, haar zelfvertrouwen, haar levensvreugde. Ze schaamde zich verschrikkelijk: er waren dagen dat ze niet eens de moed kon opbrengen om mensen aan te kijken. Ze wilde zich verstoppen, haar ogen afwenden, opgaan in duisternis en vergetelheid.

Felix had haar gered. Hij was kalm gebleven, trouw, lief, en hoewel ze zich niet graag door iemand liet verzorgen, had ze zich dat toch laten aanleunen. Felix had alle rompslomp die haar ziekte met zich meebracht afgehandeld, had ingezien dat ze hun appartement niet meer konden betalen, had een andere woning geregeld waar een vriend van hem toevallig uit vertrok en die hij kende omdat hij er vaak op bezoek was geweest, hij had verhuizers geregeld en het leeuwendeel van het inpakken op zich genomen.

‘Felix?’

‘Ja?’

‘Deze theepot is gebarsten. Houden of wegdoen?’

Hij pakte het ding met zijn grote, vaardige handen aan en inspecteerde de barst. ‘Houden, tot we een nieuwe hebben.’

‘En Felix?’

Hij keek op.

‘Heb ik weleens tegen je gezegd hoe fantastisch je bent?’

Hij grinnikte. ‘Nogal vaak, de laatste tijd.’

Toen ze begin twintig was, zou ze nooit iets in iemand als Felix hebben gezien, ze zou hem saai hebben gevonden. Hij was niet roekeloos, niet charismatisch, niet onbetrouwbaar en onvoorspelbaar of zelfdestructief, niet mager met een weekendbaardje en nonchalant gekleed. Geen scherpe kaaklijn of tatoeages en piercings. Hij gebruikte geen drugs, afgezien van een joint zo nu en dan, en hij betaalde zijn rekeningen op tijd. Hij was stevig, blond, verstandig, en knap op een onopvallende manier. Hij was maar twee jaar ouder dan Nancy, maar soms, zo leek het, was het alsof ze van een andere generatie waren.

‘Weet je nog toen we elkaar voor het eerst ontmoetten?’

Hij was met een wederzijdse vriend gaan eten in het restaurant waar ze werkte voordat ze haar eigen zaak opende. Het was wat haar betrof geen liefde op het eerste gezicht, maar hij had wel indruk op haar gemaakt: zoals hij eruitzag, zoals hij kon luisteren, zijn bescheidenheid, zijn houding, de manier waarop hij at, langzaam en bedachtzaam, met volle aandacht. Hij was niet neurotisch of getroebleerd, deed niet ironisch. Hij was gewoon áárdig. En hij aanbad haar. Het was bijna bizar zoals hij haar aanbad.

‘Weet je nog wat je toen at?’

Hij pakte de messen van de magneetstrip en wikkelde ze in een theedoek. ‘Nee, maar ik zie jou nog zo uit de keuken komen, je had een witte broek aan en een gek kapje op je hoofd waar wat lokken haar onderuit kwamen en je had sproetjes op je neus. Ik vond je heel bekoorlijk.’

‘Bekoorlijk?’

‘Ja.’

‘Je at tagliatelle met paddenstoelen en parmezaan en heel veel zwarte peper.’

‘Klinkt lekker.’

‘Zullen we dat ook eten als we trouwen?’

‘Goed plan.’

Hij haalde de pannen uit het keukenkastje.

‘Binnenkort ga ik weer eens koken.’

‘Maar pas als je eraan toe bent.’

‘Ik mis het zo.’

‘Vergeet niet wat de psychiater heeft gezegd. Stapje voor stapje.’

Het ergerde haar dat hij dat zei. Ze wilde zeggen dat ze dat heus niet vergat, en dat Felix haar daar dus niet steeds aan hoefde te herinneren: hij was niet haar arts of haar verzorger, hij was haar vriend. Maar ze hield haar mond.

In plaats daarvan zei ze: ‘Het is maar drie stappen naar de slaapkamer. Zullen we even vrijen, als afscheid?’

‘We moeten alles nog inpakken, Nancy, we hebben nog bijna niks gedaan.’

Maar hij lachte en liep naar haar toe, met de koekenpan nog in zijn hand. Ze sloeg haar armen om hem heen en hij streek haar lange donkerblonde haar uit haar gezicht voordat hij haar kustte.

Alles komt goed, zei Nancy tegen zichzelf. Ze streekte zijn zachte haar, de stoppeltjes op zijn wang streken langs haar gezicht. Ze zou haar medicijnen innemen, naar de afspraken met haar therapeut gaan, en alles stapje voor stapje doen. Maar er kriebelde iets sinisters in haar achterhoofd, een vreemd, tintelend gevoel. De dingen in de kamer leken telkens eventjes te vervagen en dan kneep ze haar ogen dicht om de wereld te laten ophouden met wankelen. Ze vermande zich. Ik zal zorgen dat het goed komt, dacht ze.

Aan de andere kant van Londen, in een klein appartement in Harlesden, nam de drieëntwintigjarige Kira Mullan afscheid van de man met wie ze die middag in bed had doorgebracht. Ollie heette hij, en hij was leuk, vond ze. Heel erg leuk zelfs. Het was lang geleden dat ze voor iemand als hij was gevallen; misschien was het zelfs niet meer gebeurd sinds haar eerste echte vriendje toen ze zestien was en dacht dat die liefde voor altijd zou duren. Maar toen had hij

het uitgemaakt en was iets begonnen met een van de krengerige meiden uit haar klas. Ze wist nog precies hoe hartverscheurend dat was geweest, ze had dagenlang gehuild, tot haar ogen rood waren en haar gezicht helemaal opgezet was.

Maar Davey dan, met wie ze had gedatet toen ze negentien was? Of Serge, die gedeeltelijk overlapte met Davey, wat niet haar gewoonte was; of Angus met zijn mooie stem en zijn drugsverslaving die uit de hand liep? Sinds ze in Londen was komen wonen had ze alleen een paar teleurstellende dates gehad die veel minder leuk waren dan ze zichzelf had geprobeerd wijs te maken. Een paar waren eng geweest en een paar waren in een benevelde mist verlopen. Soms vroeg ze zich af of het een vergissing was geweest om hierheen te gaan. Londen was spannend, maar ook krankzinnig groot en uitgestrekt – ze snapte niet hoe ze zich hier ooit thuis zou kunnen voelen, hoe ze mensen moest leren kennen die vrienden met haar wilden worden. Ze deed haar best om sprankelend en leuk te zijn en zich van haar beste kant te laten zien, maar er waren dagen dat de eenzaamheid haar natuurlijke opgewektheid en optimisme de kop indrukte. Maar vandaag niet. Vandaag stroomde ze over van hoop.

Ollie trok zijn jas aan. Kira droeg alleen een dunne badjas en haar haar zat in de war. Haar jonge gezicht gloeide van geluk, en van het vrijen.

‘Ik heb geen zin om te gaan,’ zei hij. ‘Maar ik moet naar m’n werk. Ik ben nu al laat.’

Hij streelde met zijn duim over haar mond, drukte zijn lippen op haar wang. ‘Ik verlangde al weken naar je,’ zei hij. ‘Al sinds ik je zag in de kroeg.’

‘Echt?’

‘Je bent zo mooi,’ zei hij, met zijn mond in haar haar, zijn handen op haar onderrug. ‘Adembenemend.’

Ze drukte zich tegen hem aan, tegen zijn warme lijf. ‘Je ziet er zelf ook niet slecht uit.’

'Ik bel je als ik terug ben.'

'Wanneer is dat?'

'Over zes dagen.'

'Ik wacht op je.'

Maar het zou de laatste keer zijn dat hij haar zag.

2

De volgende ochtend ging Felix al vroeg van huis om het verhuisbusje op te halen dat hij had gehoord. Het was zaterdag, half november, een koude, grijze ochtend en het dreigde te gaan regenen. Nancy bleef alleen achter en liep door de kamers, die vol stonden met dozen en uitpuilende kratten. Ze nam afscheid van het huis en bereidde zich voor op de volgende fase.

Ze controleerde haar schoudertas. Haar paspoort zat erin, haar make-uptasje, de medicijnen die haar psychiater, dokter Lowe, had voorgeschreven en die ze dagelijks op vaste tijden moest innemen, maar waar ze een erg droge mond van kreeg. Soms voelde het alsof er allerlei randjes van haar werden uitgegumd, scherpe en onverwachte kanten van haar persoonlijkheid. Maar ze had zich voorgenomen om die medicijnen gewoon te blijven innemen en om naar haar afspraken met haar therapeute, Helena, te blijven gaan.

‘Nooit meer,’ zei ze hardop in de kamer.

‘Wat zei je?’ riep iemand.

‘Dat was snel!’

Felix kwam de kamer in en rammelde met een sleutelbos. ‘Ik begin vast met de zware spullen.’

Wat bezaten ze veel, en toch ook weinig, dacht Nancy terwijl het busje steeds voller werd. Ze droegen de brokstukken van een heel leven het huis uit: de borden, de kopjes en de glazen, het beddengoed

en de handdoeken, de laptops en de opladers, dozen vol kleding en openscheurende vuilniszakken vol schoenen, dingen die ze eigenlijk niet meer wilden maar waarvan ze het ook niet over hun hart konden verkrijgen om ze weg te doen – maar ze bezaten nauwelijks meubels en ze hadden geen enkel vooruitzicht op een eigen huis.

Ze zette een grote kamerplant achter in het busje en sloot de deur.

‘Klaar?’ vroeg Felix.

Ze knikte.

‘Wil je niet nog een laatste keer rondkijken?’

‘Doe jij dat maar.’ Ze had haar sleutels al achtergelaten op tafel. Ze wilde weg.

Londen gleed voorbij, eerst bekend, daarna vreemd. De lucht was zo bruin als een theezakje en het begon te regenen. De ruitenwipers zwiepten heen en weer, met sliertjes loszittend rubber, wat een piepend geluid maakte. Het was een lange rit. Nancy’s hoofd bonkte.

‘Gaat het?’ vroeg Felix.

‘Prima.’

‘Echt? Je bent zo stil.’

‘Nee, het gaat prima.’

‘Wel zeggen als het niet zo is, hè!’

‘Doe ik. Vertel eens over de andere mensen in dat huis. Ken je die allemaal?’

‘Eigenlijk alleen de jongens in het souterrain. Barney en Seamus.’

‘Hoe zijn die?’

‘Gewoon, niks mis mee.’

‘Wat doen ze voor werk?’

‘Seamus is fitnesscoach of zoiets. Van Barney weet ik het niet precies.’

‘Oud? Jong?’

‘Ik denk van onze leeftijd of misschien wat jonger. In elk geval begin dertig.’

‘Zijn ze sociaal? Of op zichzelf?’

‘Barney is wel een beetje op zichzelf, ja.’

Nancy vroeg niet door. Maar even later deed ze dat toch: ‘Die andere mensen ken je niet?’

‘Ik weet niet wie er naast ons woont. En de buurvrouw van de begane grond ben ik alleen een keer tegengekomen op de gang.’

‘Hoe is zij?’

‘Ze lijkt me wel aardig.’ Felix sloeg links af. Ze reden over een weg met woonhuizen aan de ene kant en een wirwar van treinsporen aan de andere. Daarachter hijskranen, industriële gebouwen, opslagtanks. Een goederentrein ratelde voorbij, in de tegenovergestelde richting. ‘Maak je maar geen zorgen,’ zei hij.

‘Ik maak me geen zorgen. Ik vroeg het me gewoon af. Ik ben benieuwd naar het huis.’

‘Het is nogal klein,’ zei hij voorzichtig. ‘Maar we zijn er bijna.’

Het huis aan Fielding Road was gebouwd in de jaren dertig. Een paar stappen over een grindpaadje leidden naar de gemeenschappelijke buitendeur met aan de linkerkant vier deurbellen. Er was een metalen trap naar het souterrain.

Felix haalde de sleutels uit zijn broekzak en deed de deur open. Nancy liep een donkere hal in, met gebarsten tegels op de vloer en een kaal peertje aan het plafond. Rechts was een deur en daartegenover een trap met een versleten loper.

‘Eerste verdieping,’ zei Felix, en ze liepen zwijgend de trap op.

Toen ze hoger kwamen, hoorden ze een hoog, gierend geluid. Een alarm, meende Nancy eerst, maar ze realiseerde zich al snel dat het een huilende baby was.

Felix opende de deur van hun woning, liet haar binnen en deed de deur dicht, maar zelfs toen was het geluid nog steeds heel doordringend.

‘Geeft niet,’ zei Nancy toen ze zijn geschrokken gezicht zag. ‘Dat houdt zo vast wel op.’

Ze keek rond. Felix had gelijk, het was erg klein. Hun voordeur kwam meteen uit op een vierkante woonkamer waarin wat eenvoudige grenen meubels stonden; aan de ene kant was een open keukentje met daarachter een gammel trapje naar een smal, lagergelegen verwaarloosd tuintje. Rechts van de woonkamer was een slaapkamer waar net een tweepersoonsbed, een kledingkast en een ladekast in pasten. Links was de badkamer.

‘Wat vind je ervan?’

De muren waren groezelig en het behang bladderde hier en daar af. De kamer rook vochtig en de ramen waren klein en lieten niet veel licht binnen – al zou dat misschien meevallen als het buiten niet zo grijs en nat was. Ze dacht aan het ruime, lichte appartement dat ze net hadden verlaten. Ze dacht aan haar bescheiden maar fijne restaurantje met de wit gestuukte muren en de robuuste houten tafels. Ze glimlachte geforceerd. ‘We maken er wel wat van,’ zei ze. ‘Als onze spullen er eenmaal staan en we wat dingen hebben opgehangen, en dan met een paar dekentjes op de bank.’

Felix knikte dankbaar. ‘Ik ga uitladen. En daarna moet ik het busje terugbrengen.’

Kira hoorde mensen de trap op en af lopen. Ze waren spullen aan het sjouwen. Ze overwoog om te vragen of ze kon helpen, maar ze was nog in pyjama, hoewel het al vroeg in de middag was. Ze was vandaag vrij en ze had de hele ochtend in bed gelegen met koffie en geroosterd brood met honing; af en toe keek ze op haar telefoon, dan soesde ze weer weg en werd ze na een tijdje weer heerlijk lui en doezelig wakker. Ze voelde zich als een kat die opgekruld in een warm nest lag te slapen.

Maar ze moest eruit. Vanavond had ze een feest en ze had in de stad een jurk gezien die ze wilde kopen. Een prachtige groene strakke jurk met lovertjes. Ze zag al helemaal voor zich hoe goed die haar zou staan.

Toen ze wegging, kwam ze op de gang Olga van boven tegen.

Olga was klein en mager en ze hield haar kind in haar armen, een enorme baby met een rood hoofd en een grote open mond waar afgrijselijk geschreeuw uit kwam.

‘Sorry voor het lawaai.’

‘Wat zie je er moe uit.’

‘Dat ben ik ook. Ik snap niet hoe andere moeders dit volhouden. Of misschien,’ voegde ze eraan toe, ‘krijgen die meer hulp van hun man.’

Kira dacht aan haar eigen moeder, die alles in haar eentje had gedaan. Als ze gehaast thuiskwam van haar werk, begon ze al met eten koken terwijl ze haar jas nog niet eens had uitgedaan. Kira’s vader was kort na de geboorte van haar zusje weggegaan. Haar mond verstrakte: ze vond het naar om aan hem te denken. Haar vader was een magere, ruziezoekende en klagende man die zijn gezin in de steek had gelaten en zichzelf daarna enorm zielig vond. Soms belde hij haar midden in de nacht op, dan had hij te veel gedronken, en zei hij tegen haar dat niemand hem begreep en dat het leven hem had belazerd.

‘Zal ik een keer oppassen?’ vroeg ze in een opwelling aan Olga. ‘Dan kunnen Harry en jij eens een avondje weg.’

‘Zou je dat willen?’

‘Natuurlijk. Juist leuk.’

Toen Felix was vertrokken, zakte Nancy op een verhuisdoos neer en keek aandachtig om zich heen. De baby was nog steeds aan het gillen. Harder dan eerst zelfs. Ze had zin in een kop thee, maar in welke doos zat de thee, en in welke de kopjes? Ze trok de tape van de eerste de beste doos en keek erin. Potten en pannen. Ze pakte er een uit, een zware gietijzeren pan die ze had gekocht omdat ze hem onweerstaanbaar had gevonden. Ze zette hem op haar schoot en begon te huilen. Alles liep mis.

De jurk was er nog. Kira ging ermee naar de paskamer, trok haar spijkerbroek en haar trui uit en hees zichzelf in de jurk. Het zijdezachte materiaal met de glittertjes voelde koel op haar huid. Ze bekeek zichzelf in de spiegel, draaide eerst de ene en dan de andere kant op en keek over haar schouder. Ze trok haar sokken met de kale, versleten hielen uit en ging op haar tenen staan. De jurk maakte haar slank en wulps tegelijk, vond ze: de stof spande om haar heupen en borsten, en ze stelde zich voor dat ze hem aan zou hebben als Ollie terugkwam. Ze lachte naar haar spiegelbeeld. Ik ben mooi, dacht ze; ik ben sexy. Nog maar vijf dagen.

Kira kocht de jurk, al kon ze die eigenlijk niet betalen. Bijna al haar geld ging op aan de huur van haar akelige woninkje, waar het vochtig rook en het in de badkamer stikte van de zilvervisjes. Ze moest iets anders zoeken, met een huisgenoot, zodat ze 's ochtends bij een kop thee met iemand kon kletsen en ze 's avonds niet in een leeg huis kwam waar de goederentreinen voorbij denderden en de ruiten lieten rinkelen.

Ze liep terug door de stromende regen. Onderweg kwam ze Michelle Strauss tegen, de buurvrouw. Michelle was van middelbare leeftijd, een forse vrouw met een ronde bril waarmee ze een beetje op een uil leek en een glimlach die altijd iets ironisch had. Meestal droeg ze zakkerige linnen kleding. Ze was altijd vriendelijk tegen Kira en ze had haar een keer uitgenodigd voor het eten, maar Kira kreeg een ongemakkelijk gevoel van haar onderzoeken-de nieuwsgierigheid, en ze kreeg de kriebels van de manier waarop haar man, Dylan, naar haar keek.

‘Hallo, Kira,’ zei Michelle. Ze keek naar de tas die Kira tegen zich aan drukte. ‘Heb je geshopt?’

‘Ik heb een jurk gekocht. Dat had ik beter niet kunnen doen, hij was belachelijk duur. Maar ik kon het niet laten.’

‘Laat eens zien.’

Kira haalde de soepele, glinsterende jurk uit de tas en hield hem, hoewel het regende, even voor haar lichaam.